

EXHIBIT 2.B

Prof. J.B.M. Vranken, date January 1, 1995

Date

January 1, 1995

Author

Prof. J.B.M. Vranken

Area(s) of law

Not known (V)

Civil procedure / General

Statutory reference

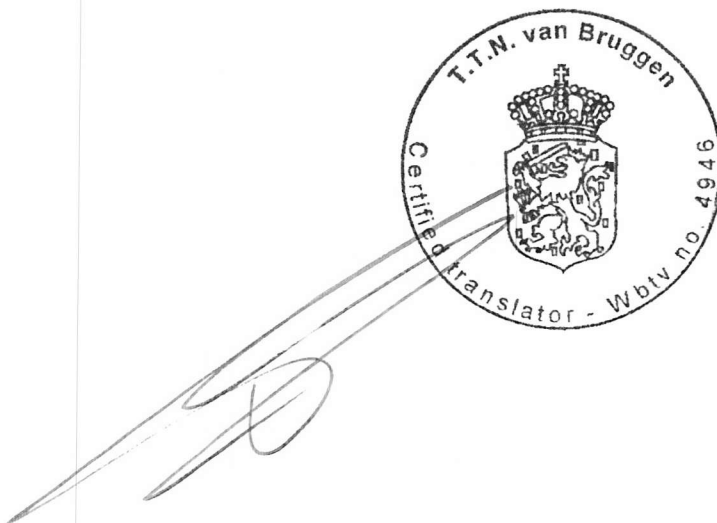
Article 162, Dutch Code of Civil Procedure;

There is no duty to provide information in Dutch procedure that is comparable with the English or American system of discovery. But this does not mean that parties in the Netherlands are at liberty, when providing information, only to make such statements or submit such exhibits as will support or reinforce their own arguments. If that was ever the situation – and I am thinking mainly about the procedure surrounding summonses – the requirements nowadays on the duty to assert the facts and provide reasons for the defense have been tightened up so much that any reference to one's own interests as being a guiding factor would in principle be an incorrect description of the current situation. Sadly, the situation is still that parties initially adopt a very wait-and-see attitude at the start of summons proceedings. They say no more than is strictly necessary and, apart from that, deny everything for a lack of knowledge. The Minister had hoped that he could break through this approach traditionally adopted by lawyers by embedding the so-called CNA model in law. That hope turned out to be in vain.^[1] If there is information that is unfavorable to the parties, they each hold off until the other party makes a move. In this sense, parties are not inclined to provide a reliable and complete picture for the judge of their own volition. Good faith ought to result in a different approach, but so far this has not yet permeated through to procedural law. It is only when parties have no further choice that they produce inconvenient information, for instance in order to put the opponent's argument in a different perspective, reduce it to the correct proportions or cast a different light on it. The result of this is slow, laborious proceedings. It often takes until the appeal stage before they get around to some degree of openness, and sometimes not even then.

Footnotes

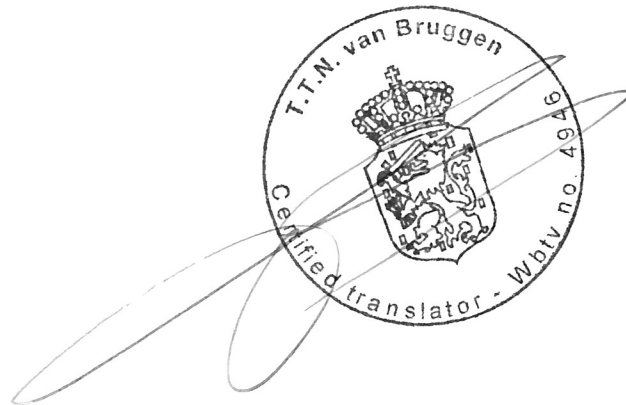
[1]

The results have only been absolutely positive at Roermond District Court, but this might well be the result of the system of civil instruction that is in place there.

A handwritten signature in blue ink is written over a circular stamp. The stamp contains the text "T.T.N. van Bruggen" at the top, "Certified translator - Wbtlv no. 4946" around the bottom edge, and a central coat of arms featuring a crown and a shield with a lion.

I, Tamara Theresia Natasja van Bruggen, residing in Amsterdam, duly sworn as a translator for the English language by the District Court of Amsterdam and listed under number 4946 in the Dutch Register of Sworn Interpreters and Translators (*Register beëdigde tolken en vertalers*) of the Dutch Legal Aid Board (*Raad voor Rechtsbijstand*), the official register of sworn interpreters and translators recognised and approved by the Dutch Ministry of Justice, certify that the foregoing document is a true and faithful translation of the Dutch source text, a copy of which is hereby attached.

Amsterdam, 16 July 2021

prof. mr. J.B.M. Vranken, datum 01-01-1995

Datum

01-01-1995

Auteur

prof. mr. J.B.M. Vranken

Vakgebied(en)

Onbekend (V)

Burgerlijk procesrecht / Algemeen

Wetgeving

Rv art. 162;

Een met het Engelse of Amerikaanse systeem van discovery vergelijkbare algemene plicht tot het verschaffen van informatie bestaat in het Nederlandse procesrecht niet. Toch betekent dit niet dat partijen in Nederland de vrijheid hebben bij hun informatieverstrekking alleen datgene te vermelden of als produktie over te leggen dat de eigen stellingen ondersteunt en versterkt. Indien dat al ooit zo is geweest - en dan denk ik vooral aan de dagvaardingsprocedure -, zijn de eisen die tegenwoordig aan de stelplicht en aan de motivering van het verweer worden gesteld dusdanig aangescherpt, dat een verwijzing naar het eigen belang als richtinggevend beginsel de huidige situatie verkeerd zou typeren. Wel is het helaas nog steeds zo dat in een dagvaardingsprocedure partijen zich in het begin vaak zeer afwachtend opstellen. Ze vermelden niet meer dan strikt noodzakelijk is en voor het overige ontkennen ze alles bij gebrek aan wetenschap. De minister had gehoopt met de wettelijke verankering van het cna-model deze traditioneel bepaalde aanpak van de advocatuur te kunnen doorbreken. Die hoop is ijdel gebleken.^[1] In het bijzonder indien het voor partijen ongunstige informatie betreft wachten zij af waarmee de wederpartij komt. In die zin zijn partijen niet geneigd om eigener beweging de rechter een betrouwbaar en volledig beeld te schetsen. De goede trouw zou tot een andere houding aanleiding moeten geven, maar zover is deze nog niet in het procesrecht doorgedrongen. Pas wanneer het echt niet meer anders kan, komt men met onwelgevallige informatie over de brug, bijv. om een betoog van de wederpartij te relativiseren, tot juiste proporties terug te brengen of in een ander daglicht te stellen. Traag en moeizaam verlopende procedures zijn er het gevolg van. Vaak duurt het tot het appel voordat ze enigermate tot ontplooiing komen en soms lukt het zelfs dan nog niet.

Voetnoten

[1]

Alleen in de rechtbank Roermond zijn de resultaten ronduit positief, maar dat zou wel eens meer het gevolg kunnen zijn van het aldaar bestaande systeem van de civiele instructie.